

Inhoud

Inhoudsopgave.....	1
Hoofdstuk 1 Inleiding.....	3
Hoofdstuk 2, Lola	22
Hoofdstuk 3, Moye Mishna, mijn kat	26
Hoofdstuk 4, Ruslana, Otin Krasiva	34
Hoofdstuk 5, Odessa Adin	37
Hoofdstuk 6, Het metro-incident	40
Hoofdstuk 7, Inktzwarte periode.....	44
Hoofdstuk 8, Schrijven als therapie.....	48
Hoofdstuk 9, Flashback Erasmus Universiteit	53
Hoofdstuk 10, Turks Fruit.....	58
Hoofdstuk 11, de Verdwenen Amerikaan in Kiev.....	62
Hoofdstuk 12, Het Mystieke Element	66
Hoofdstuk 13, Loublou Kiev	71
Hoofdstuk 14, Loublou Gallandia Nimnoshka	75
Hoofdstuk 15, Epiloog.....	82

LILİYANA GADYKA, 2e en definitieve
editie

HOOFDSTUK 1 INLEIDING

Het begon allemaal met een date met de zus van een Nederlandse Miss Universe kandidaat in februari 2010. Deze zus was waarschijnlijk nog veel mooier dan haar zus en ik was diep onder de indruk van haar. We gingen op zaterdagavond uit eten bij het Griekse Restaurant Olympia.

Normaal bleef dat restaurant tot 23.00 uur open, maar omdat we zo intensief zaten te praten vergaten we de tijd en het personeel bleef zonder ons te waarschuwen tot half 1 aanwezig. Zij vertelde over haar laatste ex-vriend met wie zij haar relatie had beëindigd.

Hij was eigenaar van een paar Grand Cafés in Nederland, was puissant rijk, had meerdere peperdure boliden en een gigantisch huis in het Belgische Brasschaat. Ik voelde meteen dat ik niet in haar categorie mannen paste want ik was enkele jaren daarvoor gescheiden en was net financieel herstellende van deze 'beroving op klaarlichte dag', want zo zou je het Nederlandse echtscheidingsrecht het beste kunnen typeren.

Er waren jaren dat ik nog maar € 1 euro per dag netto te besteden had, maar ik overleefde deze beproeving omdat ik 3 jaar samenwoonde met één van de mooiste verpleegsters van ons land. Na 3 jaar zaten we op een dood spoor en wilden we in feite een totaal andere richting op.

Zij wilde een groter huis kopen en ik wilde mij niet aan haar permanent binden en ervoer een dergelijke aankoop van een woning als een garantie op sleur en dat voelde bij mij als de wachtkamer van de dood.

Enfin, deze uitzonderlijk aantrekkelijke Hindoestaanse dame vertelde mij dat haar ex-vriend hele dagen boven op zijn kamer zat en hij bleek voortdurend te chatten met Russische en Oekraïne dames via datingsites.

Ik kon me dat niet voorstellen want ik had nog nooit zo'n extreem mooie vrouw ontmoet als zij. Daarom was ik ook mezelf niet echt en gedroeg mij een beetje onderdanig en slijmerig. Ik praatte wel veel, misschien te veel, maar betrapte mijzelf erop dat ik telkens naar de juiste woorden zocht om haar vooral niet af te stoten en dat werkte juist averechts.

Het bleef dan ook bij deze ene afspraak. Bij mij was dat verhaal blijven hangen over die vriend en dat wekte mijn nieuwsgierigheid. Ik ging ook op die sites kijken en ik kon niet geloven dat die Russische en Oekraïne vrouwen echt waren, zo onvoorstelbaar aantrekkelijk waren zij.

Ik was nogal wat gewend want mij ex-vrouw was ook een van de mooiste vrouwen van Nederland, zij was een Servische. Ik fantaseerde dat ene Igor, met een lange baard, mannen in het Westen oplichtte, foto's van extreem aantrekkelijke vrouwen gebruikte om je vervolgens financieel volledig leeg te trekken.

Dat soort praktijken zijn ook nu nog schering en inslag. Omdat deze fascinatie en nieuwsgierigheid steeds sterker werden besloten mijn beste vriend Hans en ik in april 2010 de stoute schoenen aan trekken.

Wij gingen voor de eerste keer naar Oekraïne, eerst naar de stad Vinnitsa en daarna naar Kiev. We waren totaal in shock, want die vrouwen waren echt zo ongelooflijk bloedmooi, heel intelligent, avontuurlijk, toegankelijk en speels. In elke straat van Kiev leek het wel een miss Universe competitie.

Die kerels daar woonde in het Walhalla zonder het te beseffen of op waarde te schatten. Er was in die tijd een fors overschot aan relatief jonge, hoogopgeleide vrouwen. Zij vormden de ruggengraad van dit immens grote land, groter dan Duitsland of Frankrijk.

De mannen gedroegen zich doorgaans lomp, namen geen enkele verantwoordelijkheid want het zijn sterke benen die de weelde kunnen dragen. Hans en ik hadden vaak pijn in ons nek van het omkijken en we waren vanaf dat moment verliefd op Kiev geworden en niet alleen vanwege die vrouwen.

Het was een bruisende, energieke stad met prachtige gebouwen, ontelbare uitstekende en spotgoedkope restaurants. Bij mij zat de liefde voor Kiev eerst nog veel dieper dan bij Hans, want ik wilde daar per se voor langere tijd naar toe.

Een serieuze relatie aangaan als je alleen maar 2 keer per jaar een lang weekend ergens verblijft is op voorhand een kansloze exercitie. In 2010 en 2011 gingen wij maar twee lange weekenden naar Kiev. Ik was eind 2011 in feite klaar met mijn werk als topmanager van een middelgrootte stad in ons land.

Hoewel ik het prima naar mijn zin had daar 4 jaar was de politieke omgeving zo toxisch geworden en het linkse smaldeel van de gemeenteraad deed er alles aan de vrouwelijke burgemeester van rechtse huizen te laten struikelen.

Volgens Confucius struikelen keizers niet over bergen, maar over molshopen. In september was de politieke aanval op deze burgemeester breed ingezet en ik beschikte nadien over mailwisselingen tussen raadsleden en wethouders, waarin afgestemd werd wanneer en op welke wijze zij aan haar politieke eind moest komen.

Er was een dranknota die aan de gemeenteraad ter goedkeuring voorlag, maar in de genoemde mails werd dit niet als het meest geschikte moment beschouwd, maar haar herbenoemingsprocedure enkele maanden later was dat nadrukkelijk wel.

Vanaf dat moment werden de meest vuige roddels over haar verspreid via een fluistercampagne en haar integriteit werd ernstig in twijfel getrokken. Een extern bureau dat al vaker de plank volledig de plank had misgeslagen werd ingehuurd om deze “politieke moord” te legitimeren en werd op pad gestuurd met een opdracht waarmee je bij wijze van spreken zelfs moeder Theresia aan het kruis had kunnen nagelen.

Iedereen werd uitgenodigd om elke roddel te spuien over haar, hetgeen sommigen dan ook deden. Een naaste communicatieadviseuse- en ex-journalist- die met de burgemeester een persoonlijke vete tot de dood uitvocht had met haar voormalige collega's in een louche cafeetje in die stad afgesproken en daar hadden ze de gezamenlijke strategie bepaald.

Als ik op maandag een smaadschrift in mijn landelijke krant schrijf dan moet jij er met jouw landelijke krant dinsdag overheen gaan en jij van weer een andere krant doet het op de woensdag daarop nog eens dunnetjes over.

Dit tafereel hoorde ik jaren na dato van een wel integere journalist die ook bij deze samenzwering aanwezig was geweest en meteen afhaakte. En het volk deed de rest, want de vox populi gelooft in de regel alles, vooral negatieve sensatieverhalen over een sjoemelende burgemeester omdat het volk diep van binnen in beginsel de overheid haat.

In het beste geval is het een haat-liefdeverhouding. Hoogwaardigheidsbekleders vormen een makkelijke prooi. Ik ga hier niet verder over deze zaak te veel uitweiden. Daarvoor moet je mijn boek Paarelketting maar lezen, gebaseerd op Dante's *Commedia de la Morte*, meer precies de 5e Kloof van de Maleboge.

Ik was in die periode helemaal klaar met dat politieke wespennest of slangenkuil, zo men wil, en dacht dit is mijn gouden kans om mij vrij te maken en de ware liefde van mijn leven te vinden. Daarnaast heb ik een zeker eergevoel en het rapport van dat “onderzoeksbureau” rammelde aan alle kanten, waardoor ik genoodzaakt was, zeer tegen mijn zin, het rapport in rechte aan te vechten.

Ik won vrijwel alle rechtszaken, behalve tot het aankwam op een toekennen van schadevergoeding door de rechtbank wegens een onrechtmatige daad. In ons land zijn rechters uitermate terughoudend om een schadevergoeding toe te kennen.

Wij zijn in dat opzicht precies het tegenovergestelde van de VS, waar je miljoenen dollars aan schadevergoeding kan krijgen als je te hete koffie bij Macdonalds hebt gedronken, hetgeen in mijn ogen absurd is.

In een kort geding bij het gerechtshof in Arnhem, waarin overduidelijk bleek dat de raadsheren en dame de stukken helemaal niet hadden gelezen, werd er al geanticipeerd op de uitkomst van een eventuele bodemprocedure, waar in mijn beleving een juridische knipoog aan de rechtbank een Utrecht was gegeven, waardoor op voorhand al vaststond dat ik nooit en te nimmer een schadevergoeding van dat bureau zou krijgen.

Dat bureau werd door justitie beschermd omdat het OM zelf niet dit soort politieke heikele integriteitskwesties, met een hoog afbreukrisico wilde onderzoeken. Enige jaren geleden is ook de voorzitter van de 2e Kamer gesneuveld en een voormalige studiegenoot van mij, die het schopte tot Commissaris van de koning wachtte 2 jaar terug hetzelfde lot.

De massa begrijpt domweg niet hoe eenvoudig het is om iemand met een hoge positie te belasteren en sociaal te vermoorden. Over mij stond er vrijwel niets belastend in dat rapport, maar door het (media)wapen van associatie kan je ook niet direct betrokkenen maken en breken.

De feiten en context zijn tegenwoordig niet bepalend, maar de beeldvorming. Die kan je spinnen zoals je wilt. De burgemeester was “fout” dus hij en zijn mede directieleden zullen dat ook wel zijn geweest. Zo werkt dat wapen van associatie.

De burgemeester moest pakweg 10 jaar lang bewijzen dat zij iets niet had gedaan, hetgeen fysiek en juridisch onmogelijk is want je kan een negatief vrijwel nooit aantonen. In het Nederlandse recht moet degene die stelt bewijzen en niet andersom. Maar dat rechtsbeginsel werd bij Paarelketting even gemakshalve losgelaten.

Ik noemde haar Paarelketting in dat boek omdat ze van VVD-huize was en dat in die kringen dragen vrouwen nog weleens een parelketting. Met de gemeente had ik geen enkel conflict. Zij gaven mij een zeer royale handdruk en ik kon mijn missie in Kiev concreet handen en voeten gaan geven.

Ik was eindelijk bevrijd! Het was een blessing in disguise, zoals oud-premier Ruud Lubbers ooit een miskleun genoemd had. Zonder tegenslagen in het leven groeit men niet. Zonder wrijving geen warmte en “what does not kill you makes you stronger”, zoals Amerikanen zeggen.

In april 2012 vertrok ik voor 6 weken naar Kiev en binnen een week vond ik de liefde van mijn leven. Ruslana was alles wat ik in een vrouw had gezocht. Extreem aantrekkelijk, erg slim, cultuur rijk, en zangeres uit Zhytomir, nabij Kiev.

Ze had veel humor, was erg avontuurlijk en leuk brutaal, zoals de hoofdpersoon Vivian, vertolkt door Julia Roberts in *Pretty Woman*. Het was net een achtbaan en we hadden nooit een doods moment. Zij leerde mij de fantastische Russische muziek, films en literatuur kennen. Ze zat in het laatste studiejaar van het conservatorium in die stad.